

Као што пре неки дан најавих, ишао сам да видим и то чудо: Србе који ће „гандијевским“ методама у лагуме историје отерати криминалце са белим крагнама... Био сам на много скупова који су имали за циљ рушење неког или нечега, али овај је био посебан по много чему.

Најпре по академском миру којим су присутни саслушали и испратили говорнике; мене лично то је асоцирало на полазак у косовски бој... Знамо куда идемо, шта нас чека немамо појма, а како ће завршити – није ни важно. Ово радимо јер знамо да се нешто мора радити и не знамо боље.

Неки наводно знају боље од нас, али неће да кажу. Док им (унапред) не уплатимо надокнаду за ауторска права. Добиће шипак. Мислим, можда би и добили, али џепови муштерија су празни. Изгледа да је дошло време да из излога у коме су се разбашкарили демократија и бољи живот свако уз помоћ цигле или стиропора узме шта му треба.

Када гледаш са стране, личио је на оне Слобине „митинге подршке“... У једну руку, он је то и био. Како сам га ја схватио, то је била својеврсна смотра пред борбу. Од када је света и века, пре него што крену у напад, војсковође воле да построје своје војске и лично се увере с чим располажу. И овај митинг је имао првенствено ту улогу: Да Тома Николић и они који финансирају СНС стекну праву слику о томе колико људи могу мобилисати за своје циљеве, као и ко су људи који СНС доживљавају као странку (покрет) који Србију може променити на боље. Такође, увид у бројно стање Томине „војске“, стање њеног морала и профил већине учесника скупа режиму ће помоћи да смисли како да се супротстави надлазећем бунту обесправљених, презрених, преварених и понижених. Али, стратежи СНС (међу којима има и генерала) несумњиво знају да нема кајгане док се јаја не разбију...

Током путовања од Сомбора до престонице пажљиво сам слушао сапутнике... Прихватајући ризик да смарам, морам да поновим нешто што сам већ рекао у прошлом тексту:

Већина људи (у бусу и на скупу) нису били чланови СНС, него људи који виде да су промене система и власти неопходне, да овако даље не иде – и који грозничаво траже вођу. То што се за „вожда“ наметнуо г. Николић резултат је, поред бахатости и некомпетентности режима, и чињенице да у опозицији (патриотској) нико други не ради ништа како би довео до смене власти.

Дакле, нека они који Николића и његове прозивају као демагоге, плаћенике, издајнике кумова – пре него што баце последњи камен, сами себи, макар у самоћи тоалета и испред свог лика у огледалу признају колико је њихов (не) рад и калкулисање, па што не рећи и непознавање материје коју ти „мајстори“ покушавају да обраде – српског народа, довело до појаве и успона СНС и њених лидера.

Не сумњам да ће дежурни заступници светих крава из српске патриотске опозиције на ово скочити на стражње ноге, али цаба: Већ знам шта они о оваквом начину размишљања мисле – а нас који овако размишљамо све је више. Доказ је број учесника суботњег скупа.

Друго, већина путника у аутобусу су незапослени или млади који се и не надају да ће се запослити док су односи у друштву овакви какви су данас. Они који раде „код државе“ нису имали времена да крену с нама; већина је била закупљена „својим“ штрајком...

Поремећено је друштво у коме запослени који иако ниске, ипак имају зараде којима сервисирају своје основне потребе, у власти и медијима изазивају већу пажњу него незапослени који се прехрањују ситним „сналажењем“ или од помоћи рођака са села, који и сами немају много – али не могу гледати да им ближњи гладују...

Потпуно је јасно да власт нема појма какав је осећај бити уважен мајстор, инжењер или домаћин – а онда, потезом хемијске или кликом на тастер за брисање постати технолошки вишак, или дужник од кога банка плени покретну и непокретну имовину, јер у калкулацију коју је правио кад је сејао шећерну репу није унео нову јахту власника

шећеране ...

Није јасно због чега на такве људе не обраћа пажњу тзв. „патриотска опозиција“, она која је превише комифо у поређењу са СНС, и која ни у сну неће са бившим директором (помери се с места) гробља.

Мислим, јасно је али није лепо о томе причати: Ко би ишао у промене са људима који имају лоше зубе (јер немају пара за приватне зубаре) и носе кинеске „најке“ од лоше рециклираних аутомобилских гума (јер немају за кожне)?

Али господо, мало сте се зафркнули: Ти људи имају право гласа, исто које имају и менаџери по страним представништвима, службеници по агенцијама и банкама, шалтеруше по шалтерима у државној управи и локалној самоуправи, разни инспектори којима плата јес' мала, ал' су могућности за „креативно“ тумачење и спровођење прописа неслућене и недовољно истражене...

Ти у кинеским патикама и јакнама од пластичних кеса ће срушити власт. Док се просветари боре за јубиларне награде и бонусе а полицајци за повећање плата и боље услове за (не)рад, ти људи се боре за голи живот. Код нас је уобичајено да се неко ко је до „државне“ службе дошао преко тате или маме која није хтела да иде у пензију док не „запосли дете“, или неко ко је до посла дошао као подобан страначки војник доживљава као „способан“ и стручан, док је онај ко је не својом кривицом остао без средстава за живот „јадан и поштен“.

Поред тога што је ово увредљиво и дубоко неморално посматрање ствари, оно крије и за сада притајену опасност на коју власт несумњиво рачуна: Када јој догори до ноката, покушаће да баци „Србе на Србе“.

Покушаће да супротстави запослене и незапослене. Београђане и дошљаке из других градова који им угрожавају „људска права на слободу кретања“... „Грађане“ и сељаке који својим тракторима блокирају „Ибарску“ и не дају напаћеним туристима да стигну на море, крваво плаћено из дозвољеног минуса...

Ово су само нека од питања на која би требало дебатовати, а не тражити теорије завере и замајавати се питањима типа ко кога плаћа. Наравно да неко мора да плати аутобусе и кифле које су добили учесници митинга од 5. фебруара; како је СНС дошао до лове, од њих сигурно нећемо чути. Верујем да је анонимност донатора кључни услов овог „бјутифул френдшипа“ ...

Али, хајде да се уозбиљимо: Шта ми уопште знамо о финансирању странака? Шта знамо о финансирању било које странке? Није ли Жарко Кораћ годинама из буџета Србије мажњавао милион динара годишње као председник парламентарне странке СДУ, иако је врапцима на грани било јасно да странке нема, да је странка он? Зашто би се напредњаци понашали друкчије? Одакле радикалима оне паре за које кукају да су им Николић и Вучић покрали са рачуна кад су напустили СРС?

Хајде да покушамо да проблеме решавамо један по један.

Прво да се сви ујединимо и сменимо власт. Да би се то постигло, морамо се окупити око најјачег.

Онда, хајде да изађемо на изборе, али СВИ, и да својим гласовима зафркнемо и Галуп и Стратеџик и стекнемо увид у право расположење србијанског бирачког тела. Са своје стране могу да обећам да ћу из куће на гласање истерати и жену која спрема недељни ручак, и сина који се вратио „из живота“ у пет ујутро, и пасторку која мора да мази бебу и...

И сви има да гласају како им ја кажем; не може нико да једе мој лебац, а да гласа за неког ко је против мене.

А онда хајде да изаберемо Скупштину која ће рећи: Европа – да ако је у интересу Србије, Косово је срце Србије а признање његове независности је велеиздаја. Сарадња са сваким ко може да допринесе добробити Србије и српском националном интересу, без обзира где се тај налази у глобалном селу. Реципроцитет у дипломатији; како ти мени – тако ја теби. Редефинисати улогу Војске и повести аргументовану расправу у Скупштини о питању: Је ли улога наше војске учешће у „мировним“ операцијама за утеривање мира широм света по моделу НАТО а у интересу светског хегемона САД, или одбрана Србије

од спољног и евентуално унутрашњег непријатеља. Ко је тај ко је толико деградирао Војску а толико предимензионирао полицију, по чијем захтеву и са којим циљем... ? Повести расправу о улози пољопривреде у борби за опстанак Србије какву познајемо, иницирати промену прописа које су наводно по „европским стандардима“ наметнули еурофанатици, то јест, расправити куда води пракса да министарство пољопривреде и уопште државни апарат помажу паорске тајкуне и велепоседнике, а уништавају мале произвођаче. Шта ће се десити кад мале парцеле укљештене између њива велепоседника постану сметња запрашивању пестицидима из авиона, када сељаци наставе да продају јаја по 10 динара, иако су се тајкуни договорили да цена буде 13... И да се сви изјасне одакле им лова за кампање...

И још много тога треба да се расправи. Хоћемо ли помоћи онима који покушавају да ураде нешто, или ћемо „чекати Годоа“ да се врати из Хага, или ћемо се молити Богу да неки досманлија на некој телевизији (рецимо) увреди извесног дорђолског мачора, тако гадно да се његов власник толико наједи да коначно шчепа усрану мотку...

Или да себи потражимо газду, ево Турци нам се топло препоручују... Имамо искуство с њима, њихове ТВ серије све су популарније, летовалишта, кухиња такође...

Можда демократија и није за Србе?